

качето за вода съ кранче отдолу. Капакътъ е заключенъ съ куфаръ, а на куфара сж привързани нѣколко резервни ключета... Предвидливостъ и хигиена!...

Да надзърна и тука... А, това е стаята на училищния слуга. Вратата ѝ въ дъното открива стълбището за тавана и за мазето. Значи, той ще може да обслужва училището, безъ да излиза вънъ и безъ да носи калъ и прахъ въ чиститѣ му коридори...

— Много сте направили, — казвамъ на единъ отъ селянитѣ, когато тръгнахме да си вървимъ.

— Не е, не е много. Направеното за децата всѣкога е малко, защото, какво сме ние, ако не сж тѣ?

— Но по насъ не мислятъ така, — отвръщамъ му азъ...

— Може... Само че който не мисли така, нека не очаква щастие нито на земята, нито на небето...

Но ние вече стигнахме черковния дворъ и мене ме канятъ да видя гробницата на живия още свещеникъ. Той си я изградилъ самъ, за да не създава грижи съ смъртѣта си на никого отъ своитѣ съселяни, които не само го уважаватъ, но дори боготворятъ. Но самия свещеникъ, кжщата на когото е до черковния дворъ, не видѣхме: той билъ много старъ и болничавъ. Пъкъ и нѣмаше защо да го безпокоимъ, когато можехме да се

любваме на неговата душа, дала своя изразъ въ надписа на паметника. Самиятъ паметникъ, направенъ отъ черъ полиранъ мряморъ, е сложенъ надъ циментовата гробница, оградена съ желѣзни перила. Отъ изтокъ, и вънъ отъ оградата, е оставенъ замаскиранъ сега отворъ, презъ който ще бждатъ положени тленнитѣ му останки за вѣченъ покой. Надписътъ гласи:

„Братие, да ви не дотегнува да правите добро, защото, каквото посѣе човѣкъ, това ще и да пожъне“.

И този народенъ синъ и Божи

Свещ. х. Георги попъ Николовъ, служителъ никога не е преставалъ да прави добро на съселянитѣ си. А напоследъкъ е подарилъ надъ 30,000 лева, за да се издигне часовникова кула между училището и черквата.

